

Ladislav Vrábek: Dokud nebude Česká republika bezpečná a samostatná, budeme demonstrovat dál (Rozhovor)

- CZ24 News | 6. října 2022

Martina: Teď opustím Rusko jako takové, protože to je velice žhavá půda, a zkusím se zeptat geopoliticky a ideologicky vlastně úplně nesmyslně: Myslíte si, že proto, že potřebujeme plyn, potřebujeme energii, tak bychom ho brali od kohokoliv, kdo nám ho je schopen dodat, i kdyby to byl, řekněme, třeba ISIS, který by vedl svatou válku a likvidoval okolní státy? Jenom se ptám na to, jak máte ty hranice fyzické technické potřeby nastavené. A uznávám, že je to přemrštěné...

Ladislav Vrábek: Paní redaktorko, kdybyste věděla... část svého života jsem se skutečně věnoval tomu antiislámu, jak se tomu říká v České republice. To znamená, co mě se týče, tak samozřejmě s islámskou ideologií - především v tom, jak se chovají k ženám - mám velký problém. Ale zároveň se jako člověk vždycky snažím pohybovat takzvaně cestou středu. To znamená, že my jsme teď a tady v nějaké situaci, ta situace je nějakým způsobem hodnocená. A tady v téhle situaci můžu říct s klidným a čistým svědomím, že když budeme brát plyn z Ruské federace, tak to pro Českou republiku je dobře a ideologicky to nemá žádný význam. Protože Ruská federace tím, že Evropa uvalila sankce na pohyb výrobků ruských firem, tak díky tomu se zvedla cena plynu, a Rusko má mnohem větší zisky, než kdyby ty sankce nebyly. My tu ideologii tedy můžeme v téhle situaci úplně pominout, protože ty sankce Rusku vůbec neubližují. Ubližují jenom nám tady v Evropě. Takže tohle my můžeme úplně dát do té šedé zóny, protože to nemá vůbec žádný význam. Kdybychom byli v situaci nějaké jiné, třeba s Islámským státem, a tak dále, tak bychom museli situaci zhodnotit, a potom nedokážu říct, jaká by ta situace byla. Ale v téhle situaci, ve které jsme teď a tady, prostě vůbec nemá pro Rusko žádný negativní vliv to, že my od nich nekupujeme plyn. Oni ten plyn prodávají draž, vydělají víc peněz - a ten zbytek pouští do vzduchu a pálí ho. A my tady zatím mrzíme.

Martina: Vy jste zmínil, že jste se vlastně islámu věnoval. Vy jste se v minulosti ohrazoval proti migraci z Afriky a Blízkého východu, v roce 2016 jste Andreji Babišovi napsal na protest proti zavedení EET, také jste se angažoval proti restriktivním opatřením v době paniky kolem covidu... Vy jste tak zodpovědný občan, anebo zase na druhou stranu se na to mnohá média dívají tak, že jste protivládní aktivista, a to bez ohledu na to, kdo je ve vládě? Prostě takový ten Ir: *Máte u vás vládu? - Máme. - Tak já jsem proti.* (smích) Já to zlehčuji.

Ladislav Vrábek: (smích) To jste řekla moc hezky.

Vyrůstal jsem na mayovkách, nemám rád nespravedlnost

Martina: Chci vám porozumět. Co vás vlastně vede k takové věčné občanské bdělosti?

Ladislav Vrábek: Je to několik věcí... Řeknu to takhle - když se rozmýšlím, co udělám v nějaké situaci, tak vždycky přemýšlím stejně; vždycky si říkám, jestli to lidem pomůže, anebo jestli jim to nepomůže. A vždycky udělám to, co si myslím, že lidem pomůže co nejvíc a co nejdéle. Takže to je takový můj klíč, jakým způsobem se rozhoduji, co budu dělat, a co nebudu dělat na té vědomé úrovni. A na té nevědomé úrovni, vnitřně, jako člověk - prostě nemám rád nespravedlnost. Vyrůstal jsem na knížkách od Karla Maye, na Vinnetouovi a Old Shatterhandovi - nevím, jestli vy jste tyhle knížky četla...

Martina: (smích) No jistě, Old Firehand a další...

Ladislav Vrábek: ... tak na tomhle jsem vyrůstal a celý život mám takový ten pocit, že když je někde nespravedlnost, tak by se jí člověk měl postavit. Jinak, když se člověk holí – vy se neholíte, ale my, chlapi, se holíme –, tak si prostě myslím, že když se ráno jdu podívat do zrcadla, tak bych tam měl vidět člověka, který se nemusí sám před sebou stydět. Takže to je důvod, proč se vždycky, když vidím, že se něco takového děje, proti tomu nějakým způsobem ohražuji.

Martina: A teď budu možná už vysloveně hnusná, ale zase – když čtu noviny, média, aktuálně.cz, idnes.cz a podobně, tak vlastně narážím na to, že by nám mnozí teď mohli kontrolovat tím, že řeknou: *Dobře, tak je to zodpovědný občan, ale proč se raději nestará jen o sebe, proč se raději nestará o to, aby neměl dluhy?* Protože když tady cituji aktuálně.cz: *Sám dluží tři miliony korun, tvrdí, že je nemajetný, přesto podniká s trojicí firem.* A dál narazíte na to, že: ... *a ty jsou napsané na jeho manželku, ta si ale přesto zažádala o podporu, protože je potřebná. Státu dluží dvacet let sociální pojištění, VZP neplatil zdravotní pojištění od roku 2000...* a tak dále. Od pokut za jízdy načerno a podobně. Jak se v tomto zorientovat? Byl jste prostě podnikatel, který měl smůlu, ale někdy vlastně vaše výroky vyznívají tak, jako že mlžíte...? Povězte mi to.

Ladislav Vrábek: No, podívejte, tak za prvé – to, co píšou na aktuálně.cz, tak většina z toho jsou lži, to už řeší advokáti; nejdřív samozřejmě podle tiskového zákona nějakou žádostí o omluvu, dementování těch lží, a potom následně žalobou. Ale některé věci samozřejmě jsou pravda. Takže... úplně nerad o svém soukromí mluvím, ale ok, když se mě ptáte, tak...

Martina: V okamžiku, kdy jste šel do takového veřejného hnutí, tak jste musel vědět, že vám provětrají křídýlka.

Ladislav Vrábek: ... není problém, není problém – vy se ptáte, já vám odpovím. Podívejte, u mě ta situace je tak, že vlastně první, co jste zmínila, jsou lístky na autobus, které jsem si nekoupil. Moje situace byla taková, že jsem vyrůstal bez matky a odešel jsem poměrně brzo z domova, asi někdy v šestnácti letech. A potom jsem začal podnikat, hned jak jsem mohl, to znamená v osmnácti. To jsem si pořídil takovou malou kavárničku, úplně s minimálními náklady. Pořídil jsem si kávovar za čtyři tisíce, pronajmul pozemek a začal tam vařit kávu. A potom jsem si pořídil další takový podnik a tou dobou jsem kouřil hodně trávu – jako marihuanu. To mi bylo těch osmnáct devatenáct let...

Martina: Zase tak moc se mi neodkopávejte. (smích) Děkuji za upřímnost.

Ladislav Vrábek: ... a stalo se mi, že jsem prostě zbankrotoval, že jsem opravdu ten podnik položil, což bylo pro mě v tom věku osmnáct devatenáct let psychicky těžké. A tou dobou – někdy, když jsem byl ve škole, nebo později, nevím přesně kdy – jsem si několikrát nekoupil lístek, jel jsem načerno a chytli mě revizoři. A potom se stalo – asi po dvou letech, kdy jsem byl na ulici, spal jsem na ulici, dokonce jsem i žebral ve Francii –, že jsem se dostal zase zpátky. Přišel kamarád, podal mi pomocnou ruku, řekl: *Pojď, budu otvírat čajovnu, kavárnu, pojď mi s tím pomoci, ty už jsi nějaké ty podniky zkoušel, tak něco o tom víš víc.* Hodně mi pomohl, za to mu samozřejmě jsem vděčný, vytáhl mě zpátky do toho gastronomického byznysu. Po nějaké krátké době jsme se rozešli, ale otevřeli jsme tu kavárnu, to začalo fungovat. Já jsem si otevřel takovou maličkou pizzerii. Rukama jsem si postavil pec, ty stoly byly z nějakých věcí, které lidi vyhodili... byla to taková akce. A tou dobou tenkrát přišli exekutoři a řekli mi, že jim dlužím osmdesát pět tisíc.

Martina: Za co? Za ty jízdy načerno?

Ladislav Vrábek: Ano, za ty jízdy načerno. Tak jsem řekl ok, tak vám to budu splácet. A v okamžiku, kdy jsem jim splatil pět tisíc, tak jsem začal být docela naštvaný a říkal jsem si: *Do prkenný ohrady,*

proč tady makám a platím za nějaké nesmyslné jízdenky tak strašné peníze? Osmdesát pět tisíc...

Martina: Naskákalo to.

Ladislav Vrábek: Naskákalo to, podle mě je tohle prostě zlodějna. Ale řekl jsem si, dobře, tak to nějakým způsobem budu platit, a začal jsem podnikat a otevřel jsem si další restauraci. A najednou se objevil tajemník magistrátu v Českých Budějovicích, který mně začal to podnikání likvidovat, protože to slíbil nějakému kamarádovi. To je poměrně velká kauza, kterou byste dohledala na internetu, je docela známá, dokonce Občanské sdružení o tom natočilo reportáž a i noviny se tomu věnovaly poměrně dost. A tak jsem se začal věnovat korupci, protože tajemník magistrátu, který má pět set úředníků, mě začal likvidovat skrze ty svoje úředníky, to se mi nelíbilo a začal jsem psát blog o korupci. A začal jsem tím, že jsem zrušil parkovací firmu, která v podstatě v Českých Budějovicích vybírala peníze do soukromých kapes. Takže těch x desítek, možná stovek milionů, které se díky tomu vrátily do městské pokladny, už těch pár lístků – kdybych to bral takhle – určitě zaplatilo. Ale samozřejmě ta exekuce tam zůstala, takže jsem to nějakým způsobem platil. Ale v rámci tady toho mého protikorupčního boje, kdy jsem psal i o dotacích do EU, o Martinovi Kubovi (to byl člověk, který stál velmi výrazně proti mně, to byl velký boj, osmiletý), měli jsme x soudních sporů s městem, z nichž taky město několik prohrálo a byl odvolaný jeden primátor, pak druhý primátor, pak i tajemník města (to byl skutečně velký spor)... tak jsem dostal x statisícových pokut, naší firmě byla odcizena předzahrádka a byly na mě udělané takové věci jako třeba podvod s firmou Heineken. Když jsme začínali, tak jsme dostali nějakou dotaci na reklamu. A v restauracích to funguje tak, že vy uděláte tuhle smlouvu – ta naše smlouva byla na čtyři sta tisíc – a potom pět let musíte točit nějaké ty sudy, u nás to bylo asi sto hektolitrů za rok. My jsme je vytočili, ale v gastronomii – jak to říkal i náš pan premiér Babiš – se věci vždycky dělají trochu jako v šedé ekonomice (a dělají to tak všichni, všechny pivovary, všechny restaurace – že se něco přizná na fakturu, něco se nepřizná na fakturu), a tak se to dělá běžně. Tak po určité době je to potom takzvaně odtočené. My jsme to taky měli odtočené. Ale když se podařilo nakonec oponentům politickým a úřednickým zlikvidovat všechny ty byznysy, které jsem během té doby vybudoval, a měl jsem potom asi padesát zaměstnanců v těchto restauracích – respektive byly to společnosti, které to provozovaly, to už jsem nepodnikal jako fyzická osoba –, tak jedna z těch věcí, která se stala, byla, že přišla firma Heineken a udělala naprosto nestandardní věc; vzala směnku, kterou jsem při začátku té smlouvy podepsal jako fyzická osoba, a přestože ta společnost jim odtočila to, co odtočila, tak oni vzali směnku a šli ji přímo zažalovat k soudu a vysoudili po mně pět set tisíc plus příslušenství a plus na to udělali exekuci.

Bojoval jsem proti korupci s vědomím, že mě za to budou likvidovat

Martina: Já jsem z toho až zadýchaná, jak mi to teď líčíte. Já vás teď přeruším, protože svým způsobem si vážím toho, že mi tady říkáte tyto věci, ale zároveň se necítím povolána, abyste byl nucen přede mnou dělat „finanční striptýz“. Ale jenom vlastně z toho všeho zaznamenávám takovou věc: Jak byste se charakterizoval? Jste podnikavý? Jste štoural? Jste smolař? Proč se vám tady tyto věci dějí? Protože vlastně v okamžiku, kdy jste se postavil do čela demonstrace, tak – ať už řekl premiér, nebo kdokoliv cokoliv – ten terč na záda jste si vytetoval v podstatě svým životem sám. A já to vůbec nehodnotím, jenom chci vědět, co se vám to děje...

Ladislav Vrábek: Paní Kociánová, to je jednoduché. Kdybych dneska chtěl – vzhledem k tomu, mezi jakými lidmi se pohybuji a kolik lidí ode mě co potřebuje –, aby někdo ty tři miliony zaplatil, tak to vyřeším během nějaké krátké doby. Lidi chtějí dokonce dělat sbírku na tu insolvenční. Kdybych chtěl, aby to zaplatili lidi, tak oni by to zaplatili. Ale mně o tohle vůbec nejde, abych šel takovou cestou. Z mého pohledu jsou většina dluhů v té insolvenční podvody. A to, co jsem udělal, je, že jsem před půl rokem řekl: *Dobře, to, co udělám, je to oddlužení*. Požádal jsem soud o oddlužení, soud mi ho přiznal a to, co chci udělat, je projít tím pětiletým procesem oddlužení, zaplatit těch třicet procent, protože to je to, co zákonně musím zaplatit, a potom ten zbytek bude, řekněme, stornovaný, nebo nevím, jak

to říct. Mám jeden dluh, který je vůči Karlu Janečkovi, což je můj kamarád. Tam jsem si půjčil dvě stě tisíc, protože když nám zlikvidovali po osmi letech ty firmy, tak jsem potřeboval vyplatit nějaké peníze zaměstnancům, a protože jsem Karlovi pomáhal s jeho projektem *Pozitivní evoluce* a vím, že on má peněz dost, tak jsem se ho zeptal, jestli by mi mohl půjčit. A on mi řekl, že mi půjčí, že to není problém. Ty peníze jsem použil na tyhle věci a dlužím mu je. To znamená, že v okamžiku, kdy ta insolvence skončí, tak samozřejmě Karel – nebo jeho nadace – dostane peněz míň, a v okamžiku, kdy budu oddlužený a budu moci ty peníze vrátit, tak mu je samozřejmě vrátím. Ale co se týká těch ostatních – exekutorů nebo toho Heinekenu –, tak tam v tom, že bych jim ty peníze měl splatit, žádné morální dilema skutečně nemám. Proto funguju tak, jak funguju. A jak jste řekla – samozřejmě, sám jsem se dostal do těchto situací vědomě, protože jsem bojoval proti korupci, a samozřejmě mi všichni říkali: *Nedělej to, oni tě zlikvidujou*. Ale řekl jsem jim, že když tohle udělá každý, že ustoupí, tak kde budeme žít? Takže jsem se postavil i za tu cenu, že jsem věděl, že mě budou likvidovat. A je to to samé, co dělám teď. A kdybych chtěl ty peníze mít, kdybych se chtěl nechat koupit, tak už jsem samozřejmě možnosti nechat se zkorumpovat a koupit, měl, protože ta politická pozice by se leckomu hodila.

Martina: Dnešní aktivisté mají ve zvyku v okamžiku, kdy jim dojdou argumenty, zkrátka vytáhnout věci, trochu je překroutit, trochu je poupravit, něco domyslet, systém polopravd funguje také skvěle, a proto vlastně položím jenom stručnou otázku: Co se týká financí – toho, co dlužíte, nedlužíte, měl jste splatit –, cítíte se čistý?

Ladislav Vrábek: Samozřejmě, teď jsem se to snažil vysvětlit.

Martina: Já jsem to jenom chtěla definovat, abychom toto uzavřeli.

Ladislav Vrábek: Je jediná věc, kde mám morální problém... Protože když jsme měli ten bankrot (po tom, co mně opravdu zlikvidovali ty podniky), tak to nebylo jenom od Karla Janečka, ale – to bych asi ani neměl říkat na mikrofon, ale řeknu vám to, když se ptáte; nevím, jestli mě za to někdo bude stíhat, nebo ne – měl jsem i jiné soukromé půjčky a všechny ostatní soukromé půjčky jsou vypořádané. Takže ten morální problém skutečně necítím jinde než u Karla Janečka. Ale ty peníze mu v okamžiku, kdy budu moci, vrátím. Teď bych porušil zákon, kdybych mu je nějakým způsobem vrátil. To nejde.

Martina: Já už bych se ráda nebavila o penězích, protože mi to přijde žinantní...

Ladislav Vrábek: Děkuji.

Martina: ... ale asi mi rozumíte. Protože toto je nutné k tomu vašemu celkovému obrazu říct. Ale poslední věc, kterou ještě musím financím věnovat, je to, že jsme se mohli dočíst, že na účet vaší ženy chodí příspěvky demonstrujících na pořádání demonstrací. A také jsme se ale mohli dočíst, že si na to nikdo nestěžoval. Tak mi ještě řekněte – pak se alespoň ve stručnosti ještě rychle vrátíme k demonstracím –, jak jste pořešil tyto příspěvky, které vám chodí od občanů, aby podpořili vaši snahu svolávat demonstrace?

Ladislav Vrábek: Tak to vnímám jako soukromou záležitost, a to jak naši, tak těch lidí, kteří přispívají. My jsme prostě řekli (nebo to byla moje slova): *Jestli chcete, lidi, poslat nějaké peníze na demonstrace, tak se vás za nějakou dobu zeptám, abyste nám nějaké peníze poslali*. To jsem udělal a lidi začali posílat peníze. My jsme založili netransparentní účet a vyhlásil jsem, že uděláme seznam těch lidí s jejich částkami a ten zveřejníme, aby si každý mohl dohledat, že tam zveřejněný je, a aby se to mohlo spočítat; aby prostě nevznikly nějaké pochybnosti. Zároveň jsem řekl, že když někdo napíše *nezveřejňovat*, tak budeme respektovat jeho právo na soukromí a že ty věci zveřejňovat nebudeme. To byl pro mě takový nejčistší způsob, jak to udělat. A to je taky to, co jsme udělali.

Novináři potom porušili bankovní tajemství, zjistili, že se jedná o účet mojí manželky – což se samozřejmě dozvědět neměli ani z banky, ani nějak jinak...

Martina: To vlastně porušila banka.

Ladislav Vrábek: To porušila banka i novináři, tohle samozřejmě žalujeme. Jde sice o porušení zákona, ale principiálně to není důležité, ale po těch tlacích, které se objevily – že jsem peníze zcizil a odjel do zahraničí a takovéto nesmysly –, tak jsme udělali to, že jsme zřídili další, transparentní účet (tedy manželka a potom další transparentní účet i kolega Jirka Havel), protože můj insolvenční správce začal žádat soud o to, aby soud ty peníze zabavil, že jsou to moje peníze. A my jsme říkali, že to je ale v podstatě národní sbírka, protože dneska už je to tisíc pět set lidí, kteří posílají peníze na to, že chtějí organizovat tyhle demonstrace. Takže ze strany insolvenčního správce to bylo poměrně dost neetické. Ale abychom ty peníze ochránili, tak jsme je všechny vzali z toho netransparentního účtu a poslali jsme je na transparentní účet našeho kolegy Jirky Havla. Protože tam už skutečně vůbec nemají, jak na to jít.

Martina: A nemusí na to být zvláštní, speciální účet? Jenom se ptám...

Ladislav Vrábek: Proč by musel? My jsme lidi, organizujeme něco jako lidi, občané, a říkáme: *Hele, lidi, jestli chcete pomoci, tak nám pošlete nějaké peníze, děláme to společně*. A my nejsme žádná organizace, žádná politická strana, proč bychom museli někomu něco zveřejňovat? V tuhle chvíli je tedy většina těch peněz na transparentním účtu, ale pořád nám přichází peníze i na ten netransparentní účet, ten jsme chtěli zachovat, protože jsou lidi, kteří nechťejí být zveřejnění. Na konci roku, až bude účetní uzávěrka, asi budeme muset udělat to, že přijde účetní, ten účet vezme a všechno to spočítá. Protože v tuhle chvíli samozřejmě vůbec nemám přehled, kolik peněz kde přesně je a kolik peněz odchází. Dneska jsem posílal tisíc korun támhle na jednom internetovém připojení, tisíc korun na druhém internetovém připojení, dva tisíce korun na nějaké bydlení, potom nějaké peníze zahraničním hostům na benzín, něco na hotel; rozumíte, těch peněz...

Martina: ... pronájem techniky, pódia...

Ladislav Vrábek: ... ano. My jsme udělali deset demonstrací, kde všude musíme platit zvuk, LEDky, nějaké techniky, toi-toiky a tak dále. V tuhle chvíli je to tak, že se o všechno stará manželka Jirky Havla, Hanička. Ta dělá skvělou práci, sedí u toho a vyřizuje věci, jako jsou smlouvy, faktury, účtenky... a jak mi řekl Jirka Havel, tak ona na to má šanony, má na všechno faktury, má to všechno založené, takže je to všechno připravené pro účetnictví. Takže jestli někdo má nějaké pochybnosti, tak bych vyzval lidi, aby počkali, až bude účetní uzávěrka, až se udělá účetnictví, a pak asi budou moci nahlédnout do těchto dokladů, jestli to někoho zajímá.

Martina: Pokud ale vím, tak z občanů si nikdo nestěžoval. To byla jenom záležitost, kterou jsme si mohli přečíst na aktuálně.cz, idnes.cz a dalších webech nebo novinách.

Ladislav Vrábek: Ano, i policie napsala, že nemají žádnou stížnost. My jsme všechno zveřejnili a řekli jsme, že jestli někdo poslal peníze a nenajde se v tom seznamu, tak ať se veřejně ozve.

Atmosféra na demonstracích byla naprosto fantastická

Martina: Pojdme z bankovních sejfů zpátky na náměstí. Odhaduje se, že účast 3. 9. byla kolem 70 tisíc lidí. Překvapilo vás to příjemně, nepříjemně, čekal jste víc, méně...?

Ladislav Vrábek: No, paní Kociánová, bylo to fantastické. Byl to naprosto fantastický pocit a těch lidí bylo víc, podle toho, jak to spočítali. Teď když jsem mluvil s majorem Kolářem dvacátého osmého

po demonstraci, tak jsem říkal: *Pane majore, kolik jsme měli lidí tentokrát?* A on mi povídal: *No, pane Vrábeli, tohle už vám říkat nebudeme, víte, jak je to s těmi našimi odhady...* Takže když to počítali lidi, tak napočítali víc – přes sto tisíc určitě.

Martina: To mluvíte o tom 28. září?

Ladislav Vrábel: Ne, 3. 9., žádná čísla o osmadvacátém zatím nemám, takže to nevím. Ale ten pocit byl prostě fantastický, atmosféra byla parádní a pro mě nejlepší bylo, když jsem mohl jít po demonstraci mezi lidi a povídat si s nimi. To i teď, toho osmadvacátého, pro mě byla ta nejlepší věc. Protože během demonstrace má člověk stres kvůli organizaci, ale když to dobře dopadne a můžu si jít potom povídat s lidmi, tak to je to, co mám nejradši.

Martina: Schytal jste hodně kritiky za to, že jste umožnil vystupovat na demonstraci politikům. Proč jste to udělal? Asi by bylo snazší pozvat jenom odborníky, případně odboráře...

Ladislav Vrábel: No podívejte, to je taktika. Ta původní taktika byla v tom, že jsem chtěl spojit opoziční politickou scénu a aktivisty. Hledal jsem lidi, kteří mají dosah do lidí, do společnosti, aby oni pozvali lidi, abychom my všichni společně pozvali lidi. Protože Láďa Vrábel mluví, řekněme, s pár desítkami tisíc lidí, ale pak jsou tu další lidi, kteří mluví s pár desítkami tisíc lidí. A to byla společná práce nás všech. Takže nejdřív ta taktika byla taková, že pozveme aktivisty, kteří mají dosah, politiky, kteří mají svoje lidi, a všichni společně se budeme snažit zvát lidi na náměstí, aby jich přišlo co nejvíc. To se osvědčilo. Potom jsme byli označeni za proruské šváby, takže další věc, kterou jsem z hlediska taktiky udělal, byla, že jsem pozval zahraniční hosty a dal rozhovory do amerických televizí, do amerických médií a do německých médií, abychom jasně ukázali, že nejsme orientovaní, řekněme, jenom na Rusko kvůli tomu plynu, a že jsme orientovaní i na Spojené státy a Německo a na ostatní země. Že jsme prostě orientovaní na celý svět.

Martina: Vy jste tam vlastně měli zástupkyni z Německa...

Ladislav Vrábel: Měli jsme tři europoslance – měli jsme tam Christine Henderson, paní Kateřinu Konečnou a Hynka Blaška – a pět zahraničních hostů.

Martina: Kolik vládních politiků jste zvali? Premiéra jste zvali, o tom už jsme mluvili, kolik dalších zástupců vládnoucí garnitury jste pozvali?

Ladislav Vrábel: To nevím... myslím, že jsme zvali jenom pana premiéra. Nevím, jestli jsme zvali i někoho jiného, ale tak oni by stejně nepřišli.

Martina: Ještě když si uvědomuji další výtky z toho 28. září, tak naši státní hymnu zpíval Ortel. A to sklídilo také velkou kritiku. Proč jste vybrali právě jeho?

Ladislav Vrábel: Víte co, od Tomáše Ortela jsem slyšel jenom jednu písničku, a to je takové to *Zůstaň mým domovem...* a to jsem slyšel jednou na YouTube, takže nejsem fanouškem téhle skupiny, ale není to ani tak, že bych proti nim něco měl, to vůbec ne. Jenom je prostě neznám. Ale mně přes sociální média píše hodně lidí a hodně holek psalo, že chtějí Tomáše Ortela, tak jsem se s ním spojil – on je pan Ortel velice slušný člověk – a zeptal se ho, jestli by měl zájem, a on řekl, že ano. Chtěl sice zpívat svoji písničku, ale to jsem mu řekl, že se nám nehodí do konceptu demonstrace. Chtěl jsem, jestli by zazpíval chorál svatého Václava, ale to řekl, že si netroufá, že ho nezná, tak jsme se shodli na tom, že by mohl otevřít demonstraci českou státní hymnou, což udělal, a myslím, že to byl hezký krok. A jestli se zase někdo někomu ideologicky nelíbí...

Martina: Tak... Tomáš Ortel je velmi onálepkovaný.

Ladislav Vrábek: Aha, no, to je možné, že je onálepkovaný, ale to mně nevadí. Mně ty nálepky nevadí, podle mého názoru jsme všichni lidi a máme právo na politické názory, a tohle nálepkování skutečně nemám rád.

Martina: Povězte mi – kdy plánujete další demonstrace? Kdy, kde?

Ladislav Vrábek: Tak první, co bude – my jsme teď vyhlásili podepisování petice za odvolání vlády a za vypsání předčasných voleb panu prezidentu Zemanovi. A tuhle petici bychom chtěli dostat od lidí a dvanáctého ji předat na Pražském hradě panu prezidentovi.

Martina: Dvanáctého října?

Ladislav Vrábek: Dvanáctého října, ano. Takže sraz máme ve dvanáct hodin před vstupem do Hradu, na Hradčanském náměstí. Tam se sejdeme, panu prezidentovi se pokusíme předat petici, potom půjdeme dolů kolem parlamentu před Úřad vlády, protože od dvou hodin zasedá vláda. Takže bychom chtěli pozdravit ty naše skvělé ministry, kteří nás táhnou do války a do ekonomického kolapsu, když půjdou do práce, a říct, že chceme jejich demisi. Takže jsem vyzval lidi, aby si s sebou vzali bubny, vařečky, kastroly a různé náčiní, kterým budeme vytvářet hlukovou stopu do veřejného prostoru, aby si nás ministři před Úřadem vlády všimli. Tak to je první věc, kterou budeme dělat – průvod z Hradčanského náměstí před Úřad vlády; s tím, že na Hradě chceme dát petici a dole chceme říct ministrům, aby už šli pryč. A další demonstrace, kterou máme naplánovanou už dlouhodobě, bude 28. října v Den české státnosti. To bude zase pod sochou svatého Václava – a tentokrát nebudeme dělat demonstrace po celé republice, protože první demonstrace byla centrální u Václava, druhá byla ze stejného místa v přímém přenosu vysílána do ostatních měst, a teď chci zase vzít celou tuhle sílu, a tu koncentrovat pod sochou svatého Václava. Takže 28. října se budeme zase všichni snažit sejít právě tam.

Martina: A to bude poslední demonstrace?

Ladislav Vrábek: To nebude poslední demonstrace. Dokud nebude Česká republika bezpečná a samostatná – ekonomicky, politicky, finančně a průmyslově –, tak máme vždycky důvod k tomu se sejít. Ale kdyby se podařilo vyměnit vládu, tak bychom možná pracovali jiným způsobem. Ale dokud se ji vyměnit nepodaří, tak se budeme scházet na náměstích, takže dalším dnem bude samozřejmě 17. listopad. A určitě nebudeme na Letné. S lidmi, kteří pořádají demonstraci tam, my nespolupracujeme, protože ty považuji za řízenou opozici, která má za úkol na sebe nabalit lidi, a potom je pomalu rozpustit. My tedy budeme někde jinde, ale kde, to teprve oznámím.

Martina: Funguje u nás zatím svoboda shromažďování spolehlivě, anebo když se třeba snažíte pronajmout určitý prostor, tak můžete pozorovat určité klacky pod nohama?

Ladislav Vrábek: Svoboda shromažďování u nás funguje dobře, tam zatím žádný problém nevidím. Takové ty marginálie jsou spíš neschopností pražských úřadů – jako vzájemná domluva magistrátu a městské části Prahy 1. Ale v tomhle žádný problém nevidím. Policie funguje skvěle, major Kolář vede ty demonstrace vynikajícím způsobem, spolupracuje, policie nám pomáhá. Tohle je u nás, na rozdíl od ostatních zemí v Evropě, v pořádku.

Kdyby vláda prosazovala plán *Česká republika na prvním místě*, nezáleželo by na tom, zda je to vláda politiků, nebo odborníků

Martina: Ladislave Vrábeli, vy jste řekl, že byste možná uvažovali o tom, začít v případě, že by se vyměnila vláda, pracovat jiným způsobem než pořádát demonstrace. Ale je vláda, a vláda, protože když si vzpomenu, tak v roce '89 Adamec také nabídl výměnu vlády, ale bylo to v podstatě tak, že by

se jenom každý ministr posunul o resort vedle. Tak co by se muselo stát, abyste si řekli: *Už demonstrovat nebudeme, tahle vláda, kterou teď dosadili, je vláda...* jaká?

Ladislav Vrábek: No, tak kdyby vláda byla vládou, která prosazuje plán *Česká republika na prvním místě*, tak bych asi byl spokojený, protože tam bychom byli na dobré cestě k naplnění těch cílů plánu *Česká republika na prvním místě*.

Martina: A to by musela být vláda koho? Odborníků?

Ladislav Vrábek: Na tom vůbec nezáleží, koho to bude vláda. To klidně může být i politická vláda. V okamžiku, kdy by ti politici začali skutečně dělat věci tak, jak jsou dobře pro Českou republiku, tak na tom vlastně vůbec nezáleží, jestli by to byli odborníci, nebo politici, důležitý je tam cíl, ten efekt. Pokud by kdokoli naplňoval cíle plánu *Česká republika na prvním místě*, tak budu spokojený.

Martina: Vy jste v prvním díle našeho rozhovoru říkal, že jste formuloval *Česká republika na prvním místě* a že ten plán má tři pilíře. My jsme se vlastně věnovali tomu jednomu – *Lidé*. Tak tedy, abyste to té vládě, která by měla přijít, nadiktoval, tak dál by měla dělat co?

Ladislav Vrábek: Dobře, ty tři pilíře se týkají spíš toho, jak toho dosáhnout. Tam máme *Lidé*, to znamená mluvit s lidmi a říct jim, co je skutečný problém a co by se mělo udělat; potom je tam *System*, to je ten systém, který dneska vlastně nefunguje; a třetím pilířem je *Vláda*. Tak když si představíme ty tři pilíře, tak mezi lidmi a mezi vládou by měl být nějaký systém, který by přenášel vůli lidu do vlády, aby vláda dělala to, co chce lid. To dneska nefunguje, my vlastně máme parlamentní demokracii, která funguje úplně jinak. Parlamentní demokracie funguje tak, že tady je několik lobbistů, kteří jsou napojení právě na ty globalistické obchodní struktury. Tihle lobbisté potom chodí a kupují si politiky tím, že jim zaplatí billboardové kampaně, kde se na billboardech dočtete, že bylo líp, že je líp nebo že bude líp; nebo se dočtete, že jsou proti zdražování; nebo se dočtete, že jediné společně; nebo se dočtete podobné v podstatě nesmysly, proklamace, prázdné sliby a je tam vždycky u toho nějaký obličej. A takhle vlastně dneska funguje naše politika – že přijde někdo s hodně penězi, zaplatí dvacet třicet milionů za nějakou reklamní kampaň a lidé volí vlastně podle toho, kolik vidí těch billboardů. Takže to, co bych si představoval, je, abychom změnili tenhle systém. Co mě se osobně týče, tak bych tyhle billboardové kampaně zakázal úplně, protože to je v podstatě jenom nějaká hypnóza obyvatelstva, která nemá vůbec žádný význam. A ty politické kampaně by musely spočívat v tom, že lidi budou říkat nebo psát, co vlastně chtějí udělat. To znamená i v novinách, když by byla politická reklama, tak by musela obsahovat třeba sedmdesát procent textu a jenom kousek obličejů. Protože my potřebujeme vědět ne to, jak se ten politik dokáže učesat a oholit a jakou si koupí košili, ale my potřebujeme vědět, co chce udělat. A je tam x dalších věcí, jako třeba pětiprocentní hranice pro vstup do parlamentu, u které bych chtěl, abychom ji snížili na půl procenta, ty menší politické strany potom nemají šanci. A ty velké politické strany, když uspějí v parlamentních volbách, tak dostanou v podstatě desetimilionové odměny za to, že uspěly ve volbách, a ty malé strany potom v tom politickém boji nemají šanci, protože ony ty peníze nemají. Tenhle systém je vlastně udělaný pro velké politické strany, aby se pořád udržely u moci, takže tohle je taky věc, kterou by bylo potřeba změnit. Ale těch věcí v tom systému je samozřejmě víc – i to, jaký prostor dostávají v médiích politici; politici by měli dostávat prostor v médiích nějakým způsobem spravedlivý, a ne že ten, kdo vlastní médium, tak tam bude dělat politickou kampaň svému koni...

Takže ten systém, to je ten druhý pilíř, je vlastně v tuhle chvíli naprosto nefunkční. My místo toho, abychom měli politiky, kteří by skutečně ve vládě odráželi vůli lidu, tak máme politiky, kteří pracují pro lidi, kteří jim zaplatili volební kampaň. A to je v principu naprosto špatně. A není to jenom v České republice, to je všude. Ale principiálně je to naprosto špatně, je potřeba to úplně otočit vzhůru nohama. A ten třetí pilíř je *Vláda* – tam bychom potřebovali dostat lidi, kteří nebudou pracovat pro globalistické elity, protože – a to se obecně ví – devadesát devět procent veškerého

majetku světa vlastní jedno procento lidí. Ať už jsou to fondy BlackRock a Vanguard, nebo se můžeme podívat na rodiny Rockefellerů... Dneska jsem zrovna poslouchal Karla Gotta, jak o tom mluvil – o iluminátech – už dvacet let zpátky a celé to období o tom mluvil. Takže tyto globalistické elity skutečně vlastní většinu bohatství světa a my potřebujeme, aby naše vláda nepracovala pro ně, ale aby pracovala pro naše lidi. To znamená, že tohle potřebujeme otočit taky. A když se ptáte na ten plán *Česká republika na prvním místě*, tak ten se skládá z různých odvětví. Třeba co se týče elektřiny, už jsem o tom mluvil – chceme, aby elektřina byla levná, protože ty elektrárny jsou v podstatě naše a těch způsobů, jak toho docílit, je několik. My máme v naší skupině energetiky, jako je pan Ivan Noveský nebo Vladimír Štěpán, a tihle lidé vědí, jak to udělat. Oni to samozřejmě prozradili, mohl bych vám to říct, ale oni to říkají i veřejně. Další věc, co potřebujeme, je mít levné smlouvy na plyn, abychom měli dostatek plynu a aby byl levný. Potřebujeme, abychom zachovali integritu těla, co se týče zdravotnictví, aby nám tady politici nerozhodovali plošně o tom, jak se máme chovat v oblasti zdravotnictví, a lékaři fungovali na telefon, ale aby lékaři zase začali brát jednoho pacienta po druhém a měli k němu individuální přístup podle toho, co ten pacient potřebuje; aby nám tady zdravotnická lobby vakcín nediktovala, kam se má ubírat naše zdravotnictví, nedej bože, aby Světová zdravotnická organizace – což se právě děje – přebírala světovou vládu nad tím, jak bude postupovat v oblasti různých pandemií a očkování. A těch agend je tam pro mě samozřejmě víc. Úplně nejdůležitější je vojenská neutralita, protože to, co bych si přál úplně nejvíce, je, aby v České republice byl zachovaný mír a abychom nebyli zataženi do válečného konfliktu.

Martina: Třeba se někdo z posluchačů vašim demonstracím zatím příliš nevěnoval anebo je vnímal jen tak okrajově, co nabízí mainstreamová média. Kdyby se chtěl seznámit s celým plánem *Česká republika na prvním místě*, kde ho najde?

Ladislav Vrábek: My máme webové stránky, které udělal můj kolega Jirka Havel – on je na takovéto věci šikovný. Ty webové stránky najdete na www.napravnimmiste.cz a tam je k dispozici plán *Česká republika na prvním místě*, vypsany jednoduše, aby byl pochopitelný každému. Jsou tam i podporovatelé, demonstrace, jsou tam petice – jak za odvolání vlády a vypsání předčasných voleb, tak i za elektřinu zdarma –, takže tam se dozvíte všechny informace.

Martina: Ladislave Vrábeli, možná jsem už trochu cynická, ale některé vaše vize jsou pro mě idealistické, některé reálné, některé dosažitelné, některé ne... Řekněte mi vy sám, čeho si myslíte, že dosáhnete? Co bude vlastně výsledkem vašeho snažení, demonstrací nebo dalších počínů? Co si myslíte, že je reálné, na co si sáhnete? Protože si představuji, že tu laťku jste také nastavili výš, abyste dosáhli alespoň něčeho.

Ladislav Vrábek: Paní redaktorko, na tuhle otázku vám neodpovím úplně přesně, ale řeknu vám, čeho jsme dosáhli. To, že na náměstí v České republice dnes přicházejí lidé, kteří chtějí svobodně říkat, co si myslí, kteří se chtějí sdružovat s ostatními, a ta atmosféra je tam fantastická, přátelská. Ti lidé lidi se spolu seznamují, na ty demonstrace jezdí autobusy. Teď jsem viděl video z jednoho autobusu, jak lidé v plném autobusu jedou z určitého města společně na demonstraci jako na výlet. A ti lidé jsou naprosto šťastní, že jedou vyjádřit to, co cítí. Tak to už pro mě velké vítězství je – to, že se národ dává dohromady, to národní povstání, které začíná. A chtěl bych, aby tohle pokračovalo, aby to nikdy neumřelo, aby to vždycky jenom sílilo a pokračovalo dál. Aby se lidi starali o svoji zemi, aby lidi říkali, co si myslí, aby se lidi zajímali o svoji zemi, aby pracovali pro dobro svojí země, svých dětí a jejich dětí – a byli hrdí na to, že jsme Češi, aby byli hrdí na svoji kulturu, aby byli hrdí na svoji zemi. A tohle bych si přál, aby se nikdy nezastavilo, aby to bylo už napořád.

Martina: Ladislave Vrábeli, já vám děkuji za návštěvu ve studiu a děkuji vám za vaši otevřenost a upřímnost.

Ladislav Vrábek: Děkuji vám, paní Kociánová, za pozvání a přeji vám všechno nejlepší a všechno

nejlepší i všem posluchačům.

ZDROJ: Rádio Universum